

[Jørgen Winther]

er: Hver fjerde smittede menes at have fået virus ved heteroseksuel kontakt. Det står i pressemeddelelsen, og jeg har lige fået det bekræftet i mit sekretariat. Hvis det er sådan, at den sundhedspolitiske ordfører for landets største parti går og tror, at det kun er 5 pct., der er smittet via heteroseksuel kontakt, så er der virkelig behov for, at man får en ny debat her i salen af denne vigtige sag. Så mange, mange tak til Kristeligt Folkeparti! Der var virkelig behov for det.

Alle de hånende ord, man har hørt fra fru Dorte Bennedsen, håber jeg hermed – jeg kan ikke trække dem tilbage, men i hvert fald: falder til jorden. Så altså 25 pct. menes i dag at være smittet ved heteroseksuel kontakt. Så mange er det!

Selvfølgelig kan jeg ikke sige, om der måske er en trykfejl i pressemeddelelsen, det kan der altid være. Tallet overrasker også mig, jeg troede kun, det var omkring 20 pct. Men 25 pct. har overlæge Michael von Magnus sagt i dag.

Så tak til Kristeligt Folkeparti for debatten.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Jeg vil gerne starte med at sige tak for debatten både til dem, der var meget negative, nærmest fjendtlige måske, og til dem, der var meget mere positive. Det er klart, man har sine holdninger og sine overbevisninger, dem taler man ud fra, og sådan skal det også være i et demokrati.

Jeg er glad for, at Venstre – enten det nu er hel- eller halvofficielt – Fremskridtspartiet og CD i hvert fald har forstået noget af alvoren i dette her.

Når Kristeligt Folkeparti har fremsat dette forslag til folketingsbeslutning, er det, fordi vi mener, at vi skal være meget på vagt over for den udvikling, vi kan se frem til. Der er nævnt nogle tal – jeg tror, det var Fremskridtspartiets ordfører, der havde nogle af de tal fremme – om, hvad vi kan forvente, også i forbindelse med den stigende rejseaktivitet. Vi er bange for den sløsedede holdning, der er blevet til AIDS herhjemme. Man må næsten ikke tale om det mere, man er faktisk træt af at høre om det. Det er en holdning, der er direkte farlig.

Det, jeg gerne vil have, og det, Kristeligt Folkeparti gerne vil have, er, at vi får slået fast, at AIDS er en dødelig sygdom. Vi må spørge hinanden, om den måde, vi behandler den på, er den rigtige. Og hvorfor har vi valgt den må-

de, som vi har? Vi valgte, at det skulle være anonymt – og det er rigtigt, det har Kristeligt Folkeparti også tilsluttet sig – men vi mener, at der måske nu er grund til at tage op til overvejelse, om det er det rigtige. Dengang kunne vi godt billige det og forstå det, fordi det kunne se ud som et angreb på bøsser, lesbiske og narkomaner, som var den overvejende faregruppe dengang, men efterhånden som det bliver en sygdom på linje med mange andre alvorlige, dødelige sygdomme, er spørgsmålet, om det hemmelighedskræmmeri, vi skaber omkring sygdommen, ikke netop gør, at det bliver en særlig sygdom.

Jeg synes, at netop de ordførere, som har vendt sig meget stærkt imod forslaget, har gjort deres til at sige, at AIDS er faktisk sådan noget tys-tys og meget hemmeligt. Men vi kan jo alle komme ud for det. Selvfølgelig er der ikke lige stor risiko for os alle. Personalet på et hospital er en udsat gruppe, børn kan få det osv., altså alle kan få det under forskellige omstændigheder, f.eks. gennem en blodtransfusion i udlandet osv. osv. Ingen af os kan sige, at vi ikke på en eller anden måde kan risikere at få AIDS. Derfor er det ikke en speciel gruppe, det drejer sig om. Derfor mener vi, at det var vældig godt i en kommission at få kulegravet problemerne nu og i de kommende år for at se, hvordan vi bedst tackler disse ting.

Så må jeg altså ærlig talt indrømme, at jeg er lidt chokeret over at høre udtalelserne om voldtægtssofrene. Jeg gad vide, hvilken kvinde, der kom ud for en voldtægt i dag, som ikke ville spørge sig selv: Er jeg smittet med AIDS? Jeg har læst om flere, der har givet udtryk for det. Angsten sidder der. Så kan man sige: Til hvilken nytte? Det kan man ikke give noget helt entydigt svar på, men det kan måske alligevel være til en vis beroligelse for den person, det er gået ud over.

Det er igen dette, som vi ofte ser: at man lægger mere vægt på at beskytte den, der begår forbrydelsen, end den, det går ud over. Det kom meget tydeligt frem – ikke direkte, men måske mere indirekte – i nogle af indlæggene, at sådan var det faktisk. Det blev også sagt fra ministerens side, at domstolene i visse særlige tilfælde kan gøre det. Det er da godt, at det er sådan, og vi vil da også håbe, at det bliver gjort.

Så var ministeren inde på, at man allerede i dag med de strafferammer, man har, kan straffe